می بینم که تو به گوسفند و بیابان علاقه داری؛ لذا هنگامی که در میان گوسفندانت بودی.

از عبدالله بن عبدالرحمن بن ابی صعصعه روایت است که ابوسعید خدری رضی الله عنه به وی گفت: «می بینم که تو به گوسفند و بیابان علاقه داری؛ لذا هنگامی که در میان گوسفندانت - یا در بیابان- بودی و برای نماز اذان گفتی، صدایت را بلند کن. زیرا هر جن یا انسان یا هر چیز دیگری که صدای مؤذن را می شنود، روز رستاخیز به سود او گواهی می دهد». ابوسعید رضی الله عنه فرمود: «این را از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم».

[صحیح است] [به روایت بخاری]

از عبدالله بن عبدالرحمن بن ابی صعصعه روایت است که ابوسعید خدری رضی الله عنه به وی می گوید: «إني أراك تحب الغنم والبادية = می بینم که تو به گوسفند و بیابان علاقه داری»؛ "البادية" متضاد "الحاضرة" بوده و جمع آن "البواد" می باشد. «فإذا كُنْتَ في غنمك -أو بَادِيتِك- فَأَذَّنْتَ للصلاةِ» یعنی هنگامی که اراده اذان دادن برای نماز نمودی؛ «فَارْفَعْ صوتك بِالنِّدَاءِ» صدای اذانت را بلند کن؛ و مراد از نداء، اذان است؛ زیرا تا جایی که صدای اذان شنیده شود و هر جن و انسان و موجود دیگری که صلاحیت شهادت دادن را دارد یا هر چیزی که صدای موذن را بشنود و لو اینکه آن چیز غیر عاقل و از جمله حیوانات باشد و نه از جمادات، روز قیامت به نفع او شهادت می دهد که وی از موذنان بوده است و به این ترتیب به فضل وی اعتراف نموده و ثوابش را بیان می دارند.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/5771